

AIBINA

REVISTĂ POPULARĂ

Șpare in fiecare Duminică

COMITETUL DE REDACȘIE:

ION KALINDERU

P. Gârboviceanu	▲ P. Dulfu
G. Coşbuc	V. S. Moga
G-ral P. V. Năsturel	N. Nicolaescu
G. Adamescu	Gr. Teodossiu
I. Otescu	▼ C. C. Pop.-Taşcă.

LABORATORIUL FARMACIEI LA „CERB“

G. D. VASILIU

FURNISORUL CURȚII REGALE

78, GALEA VICTORIEI. (în fața Pasagiului Român)

BUCUREȘTI

Mare depozit de specialități străine și indigene.

Săpunuri medicinale și diverse *săpunuri* pentru *toaletă* precum: *săpunuri de lapte de crin*, bucata 80 bani și 1,25; *săpunuri de violete* și *trandafiri* câte 1,25 bucata; *săpunuri de familie* sau de *glicerină* câte 30 bani bucata, etc. etc.

Cold-Crème „Central“, cel mai vechiu, mai bun și cel mai răspândit remediu pentru curățirea coșurilor de pe obraz, pistruiilor, petelor și altor asemenea iritațiuni ale obrazului, un borcan mic 1,25, un borcan mare 1,50.

Capilarină, remediu suveran contra mătreței și căderii părului, flacon mic 1,35, flacon mare 2 lei.

Apă de chinină, regenerador puternic al rădăcinii părului și răcoritor al pielei capului, flaconu 1,25.

Petrol à la Hahn, antiseptic al părului, face să dispară mătreața și împiedică astfel slăbirea rădăcinii părului deci și căderea lui, flaconul 1,50.

Apă de gură „Botot“ un antiseptic al gurei, se întrebuințează cu deosebire de către acele persoane cărora le sângerează lesne gingiile, flacon mic 1 leu, flacon mare 1,75.

Apă de gură à la Odol, albește și curăță dinții și gingiile, îndepărtează mirosul urât al gurei și prin puternica sa acțiune antiseptică distruge diferitele miasme ale gurei, întărind astfel gingiile. Flaconul 1,50

Pastă pentru dinți antiseptică și aromatică borcane de 1 leu și 1,50

Apă de Colonia flacon de 1 litru, 4 lei

„ „ „ „ $\frac{1}{2}$ „ 2 lei

„ „ „ „ mic „ 1 leu

„ „ „ *parfumată* flacon de 1 litru 5 lei

„ „ „ „ $\frac{1}{2}$ „ 2,50

„ „ „ „ mic „ 1,25

Brilantină pentru păr, barbă și mustăți, dă acestora lustru și le fixează, flaconul 75 bani.

Depilator, remediu pentru a face să dispară părul de pe orice parte a corpului, cutia 1,50.

Esență de brad, pentru persoanele slabe de pept și copii ce sufer de tuse măgărească; stropit în casă, răspândește un miros plăcut și răcoritor de brad, purificând aerul. Flaconul 1 leu, 1,50 și 2 lei.

Lapte vaginal, emulsie vegetală pentru curățirea petelor de pe față, făcând pielea moale, fragedă și catifelată, flaconul 1 leu.

Apă de toaletă, flaconul 1,50,

Oșet de toaletă, flaconul 1,50.

Balsam contra bătăturilor flaconul 1 leu.

Peru pentru dinți de la renumita fabrică *Dupont* din *Paris*, diferite calități și forme de la 75 bani până la 1,75 bucata, moi sau tari după cerere.

Diverse articole de cauciuc, irigatoare, pansamente, ape minerale, etc.

Orice articol din cele enumerate mai sus, precum și orice medicament, preparat după rețetele trimise se expediază contra mandat poștal sau ramburs, în orice parte a țării.

Cheltueli de transport la orice comandă, 1 leu.

La comenzi mai mari de 15 lei, se face expediția franco, adică fără nici o plată.

Fiecare preparațiune este însoțită de modul de întrebuințare.

În laborator se execută analize de urină.

Albina

Revistă Enciclopedică Populară

Abonamentul în țară pe an lei 5 | Abonamentul în străin. pe an lei 8
 , , , 6 luni 3 | Un număr 15 bani
 Pentru anunțuri 1 leu linia. Mica publicitate, 5 bani cuvântul.
 Manuscrisurile republicate se ard.

SUMARUL:

P. Dulfu, 24 Ianuarie. — G. Coșbuc, Pe Missisipi până la St. Louis. — Sofia Nădejde, Spalma. — N. Nicolaescu și G. Stoicescu, Inmulțirea stupilor. — G. D. Elefterin, Bolidul dela 1 Ianuarie st. n. — Moș-Neagu, Capra. — V. S. Moza, Cronica agricolă, economică și comercială. — Scrisori către redacție. — Cronica săptămânei. — Aparatul american de sburăt. — Fondul incendițiilor. — De pe Domeniile Coroanei. — Sărbătorirea d-lui P. Poni. — Informațiuni. — Bibliografii. — Licitațiuni. — Convocarea membrilor Societ. Steaua.

Sfaturi: Cum trebuie să trimeși cartofii larna. — Leac pentru tăeturi.
 Ilustrațiuni: Scufundarea Cuirasatului Kneaz Suvaroff, nava amirală a lui Rodjestwenski. — Țap de rasă bună. — Capră de rasă bună.

24 IANUARIE

Spre a ne putea da seama de însemnătatea ce are pentru noi ziua de 24 Ianuarie, să ne înfățișăm înaintea ochilor noștri sufletesteți: ce erau principatele *Muntenia* și *Moldova* înainte de unirea lor, îndeplinită în această zi a anului 1859?..

Niște țărișoare *supuse* Impărăției turcești, *lipsite* cu totul de cultură, *slăbite* înăuntru prin nesfârșitele certuri pentru domnie; *umilite, fără nici o vază* în afară, și *amenințate* a fi înghițite pentru totdeauna de alte două împărății mai puternice, și rivale între ele: de *Austria* și de *Rusia*.

Ziua de 24 Ianuarie 1859 aducând la îndeplinire visul măreț al patrioților români din acel timp, anume: *de a uni cele două principate surori* sub un singur domn, — a pus pentru totdeauna temeliiile unui viitor strălucit al Neamului Românesc. Soarta poporului Român începù, din această zi, a se îmbunătăți parcă văzând cu ochii. Improprietățile țărănilor, răspândirea învățaturii prin toate unghiurile țării, stabilirea pe tron a unei dinastii puternice și respectate, organizarea internă a țării într'un chip mai potrivit cu nevoile ei, independența, regalitatea, progresele uimitoare ce-a făcut și face România pe zi ce merge în toate direcțiunile, puterea și buna stare la care s'a ridicat înăun-

tru, stîma și vaza de care-a ajuns a se bucura în afară : toate aceste sunt fructe neprețuite ale unirei. Căci, vorba neuitatului Vasile Alexandri :

«Unde-i unul, nu-i putere
 «La nevoi și la durere ;
 «Unde-s doi, puterea crește,
 «Și dușmanul nu sporește.»

Dacă patriotismul Românilor ar fi fost mai slab decât intrigile vecinilor interesați, cari voiau să zădărnicească cu orice preț unirea, și dacă îndrăzneța încercare de a contopi cele două principate într'o singură țară, ar fi rămas prin urmare fără nici un rezultat: noi nu numai că n'am fi astăzi unde suntem, ci poate nici n'am există, ca stat independent; Românii din acest regat înfloritor poate-ar împărtăși astăzi și ei soarta nefericiților lor frați, cari gem sub stăpâniri străine.

Iată pentru ce ziua de 24 Ianuarie trebuie să fie privită de tot Românul, ca una din cele mai mari sărbători ale Neamului Românesc... Ea este *ziua învierii noastre naționale...*

Iată pentru ce, *Alexandru Ion I Cuza, Vasile Alexandri, Constantin Negri, Mihail Cogălniceanu, Vasile Boerescu, Anastase Panu*, și ceilalți mari apostoli ai unirei trebuie să fie socotiți de noi ca niște sfinți ai neamului, la care să ne gândim totdeauna cu o venerațiune religioasă!

Și când vedem astăzi, după o jumătate de veac, multele și neprețuitele foloase ale unirii, ne vine parcă să ne întrebăm: cum de nu s'a îndeplinit mai de mult actul acesta providențial?.. Cum oare, surorile bune, Muntenia și Moldova, au putut să stea atâta timp desbinat, luptând adeseori una împotriva celeilalte?.. Pentru ce, d. e. Stefan cel Mare al Moldovei, când a bătut pe Radu cel Frumos al Munteniei, a pus Domn în locul acestuia pe Laiot Basarab, și n'a alipit Muntenia la Moldova?.. Sau pentru ce Matei Basarab, Domn al Munteniei, când a bătut pe Vasile Lupu al Moldovei, a pus în locul acestuia Domn în Moldova pe Gheorghe Stefan, și n'a alipit pentru totdeauna Moldova la Muntenia?.. Ce departe am fi astăzi, dacă unirea se făcea încă de pe atunci!..

Să nu ne mire însă că nu s'a făcut... Alte timpuri erau pe atunci!.. Simțul național, motorul principal al luptelor politice de azi, nu se deșteptase încă în sufletul popoarelor din Europa. Neamuri mult mai înaintate în cultură, și mai favorizate de soartă decât al nostru, ca: Neamul Italian, Neamul German, n'au trăit oare veacuri întregi despărțite în ducate, principate și regate mici?.. Unitatea italiană și cea germanică sunt oare mai vechi decât unirea Munteniei și a Moldovei?..

A trebuit să vie secolul al XIX-lea, cu ideile lui înaintate, cu atot puternicul «*principiu al naționalităților*», pentru ca popoarele să se deștepte din somnul lor secular; pentru ca statele să înceapă a se reface, a se alcătui după naționalități. Și, întru cât ne privește în special pe noi Români, a trebuit să avem mai întâiu acea pleiadă de tineri, plini de entuziasm, adăpați la izvoarele de lumină ale apusului; acei patrioți luminați, care să priceapă bine spiritul timpului; care să fie gata a-și jertfi toate interesele lor personale pentru binele patriei și al neamului, — pentruca unirea într'un singur stat a celor două principate surori: *Muntenia* și *Moldova*, să poată deveni un fapt împlinit.

Oare procesul firesc de contopire al neamului nostru se va opri pentru totdeauna aci, la acest început?.. nu va merge și mai departe?.. până ne vom vedeă: toți frații la un loc?..

«Nici-odată!» zic unii Români cam prea sceptici... «Să nu ne mai amăgim cu visuri deșarte!..»

Oare, așa să fie?.. Nădejdea într'un viitor și mai strălucit al acestui neam, este un vis deșert?..

Să nu fim așa de pesimiști!.. Simțul național, care-a produs atâtea schimbări împrejurul nostru dela 1848 până astăzi, nu s'a stins încă din inima popoarelor. El nu e nici măcar în descreștere, ci se află în deplina sa dezvoltare și activitate. Cine știe ce minuni va mai făptui încă acest sentiment atot puternic!..

«*Când norocu'-și schimbă pasul, n'aduc anii ce-aduce ceasul*», zice un proverb românesc. Timpul dărimă adesea în mersul său, clădiri uriașe, pe cari le credem din cele ma trainice, și pe ruinele lor înalță altele noi.

«Nici-odată!» Așa se ziceă și înainte de 1859, când eră vorba de unirea celor două principate... Erau atâtea intrigi vrăjmașe, atâtea piedici uriașe, atâtea interese contrare la mijloc, în cât... a nădăjdul în realizarea acestui vis frumos, se consideră și pe atunci drept copilărie, drept o nebunie...

Și cu toate acestea, fiindcă majoritatea Românilor voiau din tot sufletul unirea: când a sosit momentul hotărâtor, toate interesele personale amuțiră, toate intrigile și obstacolele fură biruite, și voința Poporului Român a triumfat.

Ce frumoasă învățătură pentru viitor putem trage de aci!..

Să serbăm deci cu însuflețire în fiecare an ziua de 24 *Ianuarie, ziua învierii Neamului Român*, pe care-l restigniseră dușmanii, și credeau că l'au omorît. Să ne aducem aminte în totdeauna cu evlavie religioasă de apostolii sfinți ai unirii principatelor, pentru ca patriotismul și jertfele lor înălțătoare să ne îmbărbăteze și pe noi la fapte și la jertfe tot așa de mărețe. Să muncim înainte cu toții, pentru a ridica

din ce în ce mai mult starea acestei țări; să răspândim lumina învățaturii până și prin cătunele cele mai ascunse și mai depărtate; să dăm acestei țări nu numai minți inteligente, ci tot odată și voinți stăruitoare, îndreptate numai spre ce e bun și folositor neamului; să facem din această țară liberă un focar de cultură românească, un far luminător, care să insufle Românilor din toate țările: mândrie, nădejde și curaj în lupta cu valurile amenințătoare ale vrăjmașilor, spre a putea rezista cât mai îndelungat acelor valuri; să aprindem tot mai mult în inimile tinere focul sfânt al patriotismului; să facem ca să strălucească înaintea ochilor sufletești ai fiecărui Român, dela palat până la colibă, în culori din ce în ce mai fermecătoare, *idealul*, mărutul nostru *ideal național*: și... să ne încredem în viitor... Căci sfinte sunt vorbele nemuritorului D. Bolintineanu:

«Viitor de aur România are
«Și prevăd prin secolii a ei înălțare!..»

Timpu' n'a desmințit până astăzi această frumoasă profeție, și să nădăjduim că nu va desminți-o nici de-acî înainte!

P. Dulfu.

Pe Missisipi

Până la St. Louis.

Dacă și-ar putea cititorul închipui 160 de râuri ca Dunărea noastră adunate la un loc, atunci ar vedea înaintea lui pe «tata râurilor» pe Missisipi. Atâta apă tulbure prăvălește el în Oceanul Atlantic, adunată de pe-o întindere de pământ aproape cât a Europei. Izvoarele lui, de prin munți cu vecinică zăpadă, sunt umbrite de brazi mititei, iar râurile cele mai despre miazănoapte cari curg într'ânsul vin de prin ținuturi aproape de granița peste care dincolo nu mai pot crește copaci. La gurile lui însă crește trestia de zahăr, și palmierul, și aerul e fierbinte ca prin Egiptul de jos. Râul străbate zile întregi păduri uriașe și bărăganuri cari îți par fără de sfârșit, trece prin pustiuri sălbatece și nelocuite și udă întinse câmpii semănate prin provinciile cari se numesc grânarul lumii. Pe toate râurile lui aleargă în sus și în jos mii de vapoare, și mici ca jucăriile și mari cât cele mai

mari corăbii cari străbat oceanul între America și Europa. Missisipi cu brațele sale e cel mai puternic drum comercial din lume.

Aproape de granița Canadei se întâlnesc mai multe râulețe cari fac începutul uriașului râu. Acolo de unde râulețele unite într'unul singur încep să aibă numele Missisipi, râul n'are o lărgime nici de trei metri, pe patul său de piatră; iar în golful Mexicului la delta sa, de departe venitul râu are o lărgime de peste doi kilometri. Râul Missisipi în cursul său inferior poartă pe nedrept acest nume; el ar trebui să se numească Missouri, pentru că acest râu, cu care se împreună Missisipi, e într'adevăr cu mult mai mare și ca lungime și ca mulțime de apă. Uriașul râu e format deci din două brațe; de unde se împreună, brațele, râul nu e numit după brațul cel mai mare ci după cel mai mic.

Missisipi, îndată dela izvoarele sale, devine râu mare, căci primește într'ânsul cantități enorme de apă pe gârle ce ies dintr'o dată mari din multele lacuri ale munților. Abia la 45 de kilometri dela izvor el e mai mare decât Oltul nostru la vărsarea sa în Dunăre. Locul ce-l străbate e plin de păduri și nelocuit, și numai luntrele Indienilor călători dau semne că și pe aici sunt oameni. Râul pe aici e primejdios, are vârtejuri multe printre strâmtori de stânci, și multe cataracte. Cu încetul pădurile rămân îndărăt, pe malurile râului se ivesc sate de Indieni; apoi iarăși pustiu. Dar în stârșit râul ia un curs liniștit, luntri cu Europeni încep să se arate, pe maluri se văd orașele și iată și primul pod de cale ferată peste râu. De aici apoi circulațiunea pe râu e tot mai mare, vapoare cu grâu se încrucișează pe valuri, și cu cât te scobori pe râu cu atâta vezi că ești în lume locuită numai de agricultori. După un drum de vre-o 400 de kilometri, râul are o cataractă grozavă, așa numita «Niagara Vestului». Mase enorme de apă se prăvălesc peste ruinele de stânci într'o înfiorătoare prăpastie, și vecinică spumă și-o ploaie de pulvere umedă se asvârlă neconținut mai până supt arcurile minunatului pod pe lanțuri care — o minune a artei inginerești — se întinde cu o lărgime de 200 de metri, atârnat în aer, peste spumegătoarele învălmășaguri ale prăpastiei de sub cataractă.

De aici se schimbă fața râului. Vapoare uriașe, cărora

li-e deschisă de-aici calea pe râu până la ocean umplu albia râului. Cele dintâiu orașe mari se ivesc, dincoace Sanct-Antony și dincolo Miniapolis. De aici trenuri însoțesc râul pe amândouă malurile. Râul trece pe lângă St. Paul, capitala provinciei Minesota și tae dintâiu nesfârșite câmpii semănate, apoi prieriile (pășunile) cele cu mii de turme de boi și de bivoli și, trecând pe lângă sute de orașele fără însemnătate, de-odată își sporește apele și vapoarele și o mișcare nebună începe pe râu. Toate acestea i le aduce din stânga puternicul râu Illinois care străbate aproape de-alungul cea mai bogată și poate cea mai roditoare și mai însemnată provincie a Statelor Unite, provincia numită Illinois după numele râului. Turmele de pe prierii trec pe vapoare și apucă drumul spre Sud, toate mărfurile adunate în capitala acestei provincii, în vestitul Chicago, mărfuri aduse din Nord peste lacul Michigan, încep de-acum să scoboare pe Missisipi. Chicago e privit cu dreptul de cea mai mare piață a lumii, de cereale, de lemne și de carne. Vapoarele, unul după altul cu zecile, gem sub povara grâului american care pleacă de-aici în lumea întreagă și n'are concurent decât grâul nostru din România și din Sudul Ungariei. Din sus de Chicago, pe marginea lacului Michigan, e alt oraș comercial renumit, Milwaukee.

Abia te-ai desmeticit de negrăita mișcare și de nepotolitul sgomot și învălmășag ce s'a produs pe Missisipi de unde se varsă într'ânsul râul Illinois, și altă surprindere cu mult mai mare te-așteaptă în curând : iată cel dintâiu port uriaș și cel dintâiu oraș cu proporții americane, pe care l-ai întâlnit: St. Louis. Aici se împreună cu Missisipi râul cu mult mai mare decât el, Missouri. Acesta aduce din unsprezece provincii ale Uniunii toate bogățiile Americii vestice.

St. Louis e cel mai mare port pe râu din întreaga lume și e unul din cele mai vechi orașe ale Americii nordice. El e metropola Vestului. Fundat de Francezi cam pe la 1803, el eră o piață a comerțului de blănuri și, prin poziția sa pe Missisipi la împreunarea acestuia cu Missouri și aproape de gura a două râuri puternice Illinois și Ohio, el s'a ridicat repede, așa că din 8.000 de locuitori ce-i avea acum vre-o 70 de ani, acum are aproape un milion. El e punctul firesc de legătură și centru circulațiunii întregu-

lui basin al râului Missisipi, punct spre care tind, frește, toate miile de linii ferate ale Americii de Nord. Aici curg mărfurile și produsele din Est și din Nord ca să fie schimbate cu cele din Sud și din Vest, bumbac și zahăr, lemne și cereale, vite și blănuri. Din cele 19 gări ale orașului es necontenit nesfârșite trenuri cu sute de mii de vagoane cu cărbuni și cu petrolu, și pleacă spre toate părțile cerului; sute de vapoare șueră de-alungul țărmurilor, încărcate cu fier și cu produse industriale. Marfă de peste 80 de milioane de tone trece pe an prin oraș, și numai prețul produselor industriale făcute în oraș se urcă pe an la un miliard și jumătate de lei. Inainte cu 60 de ani de-aici a plecat pe râu în sus cel dintâiu vapor, și azi peste 9.000 de steamere uriașe descarcă în port, și câte 250.000 de trenuri de persoane intră pe an în gările orașului.

(Va urma)

G. Coșbuc.

S P A I M A

Sn graiul nostru sunt mai multe cuvinte cari arată aceeași simțire sub deosebite feluri de tărie. De pildă: teamă, frică, spaimă, groază.

Toate acestea au cam aceeași înrîurire asupra sufletului și-a trupului, și anume o înrîurire rea, care uneori poate duce la boală și la moarte.

Poporul nostru știe acest lucru și ades auzi vorbind că pe cutare copil ori tânăr l'a prins boala din frică ori spaimă. Ca să înțelegem mai bine cât adevăr s'ascunde sub această credință, vom arăta cum lucrează frica asupra trupului. Pe cel înfricoșat din vre-o pricină, îl apucă tremur, toți mușchii i se zbuciumă ca la spasmuri. Dacă spaima crește, atunci insul rămâne țintuit locului, glasul îi e răgușit, ori chiar amuțește de tot. Sânt pilde când oameni în vârstă și mai ales copii au ramas muți de spaimă pe totdeauna sau pe mult timp.

Tot din spaimă mare la femei cari alăptează se oprește laptele. Cel îngrozit simte gura uscată, limba i se lipește de cerul gurei, nu mai are scuipat, trupul i se acoperă de'o sudoare rece, pielea i se încrețește, părul i se zburlește, cum zic oamenii, se face măciucă sau se urcă în vârful capu-

lui, resuflarea e oprită și simți o înnăbușeală și o sugrumare în gât.

Vinele se strâng și dese ori inima bate de-o dată prea tare și pe urmă se oprește de se poate întâmpla chiar moartea. Toate cele spuse mai sus arată că frica, fie sub orice formă, aduce niște schimbări rele în tot trupul, cari dese ori pot pricinui boli și chiar moarte. Dar, ca să vedem cât de mare dreptate are poporul, când zice că pe cutare l-au găsit frigurile ori zăcarea din spaimă, să spunem o întâmplare care am găsit-o într'o revistă germană și deci merită crezare.

În Rusia, lângă Vilna, s'a întâmplat că un câine turbat a mușcat o familie întreagă. Pe toți i-au dus la spitalul din Vilna, unde i-au altoit împotriva turbărei, la vreme, și s'au vindecat.

Peste un an de zile, fata cea mai mare rămâne singură acasă. Aproape de ei se întâmplă o bătae; patru inși tăbăresc pe unul și vor să-l omoare; fata sare, începe să țipe, să cheme ajutor; dar eră departe de oraș, vecini n'avea, și bătăușii se răped la ea. Atunci, îngrozită, o ia la fugă spre oraș. Bătăușii o fugăresc până aproape de barieră, dar fata scapă.

Cum ajunge în oraș, o apucă spazme și simte înnăbușeală în gât. Toți cred că-i din pricina strigătelor și a fricei; dar peste puțină vreme o apucă turiile turbărei și'n câteva zile moare turbată! Pricina a fost că dânsa avea semânța turbărei, care fusese slăbită prin altoire, dar; de frică, i-a slăbit atâta sângele, nervii, puterile ei de viață, în cât semânța a fost destul de tare ca s'o învingă, și boala a doborât-o. Acelaș lucru se întâmplă la friguri ori la alte boli.

După cele spuse, vedem cât de mare primejdie e de-a întrebuița la copii, fie în familie, fie la școală, frica.

Întâiu că nu putem ști tăria fiecărui copil, cât de mult poate răbdă la frică. Dar chiar dacă nu se întâmplă boli și lucruri grozave, frica tot n'are nimica bun.

Copilul, de frică, nu poate răspunde nici cât știe. Pe urmă, frica repetată în fiecare zi, ajunge de-i strică sufletul întocmai ca și o otravă des dată, care-i strică trupul. Chiar dacă în unele întâmplări se pare că frica de profesor și de pedepse dă oarecari foloase e lucru înșelător, fiind că nimeni n'a cercetat relele ce au însoțit acele pretinse foloase.

Ori cum, e mare primejdie de-a crește copiii cu frica bătăiei, și mai ales de a-i spăria de mici cu frica de Mama pădurei, de moșul care vine să-l ia. Toate acestea slăbesc trupul și sufletul copilului.

Părinții cât și învățătorii trebuie să știe ce fel de pedepse pot suferi copiii și niciodată acestea să nu fie de acelea cari îngrozesc și slăbesc.

Sunt profesori, cari cred că-i un merit că școlarii lor le știu de frică, și se fălesc că, dacă strigă la ei, toți îngălbenesc de groază! Nici nu-și dau seamă de fără de legea ce fac.

În așa stare elevii nu mai pricep nimic și dese ori copii cumiști, dar prea simțitori, nu pot răspunde, așa că se prostesc pe fiecare zi și se descurajează.

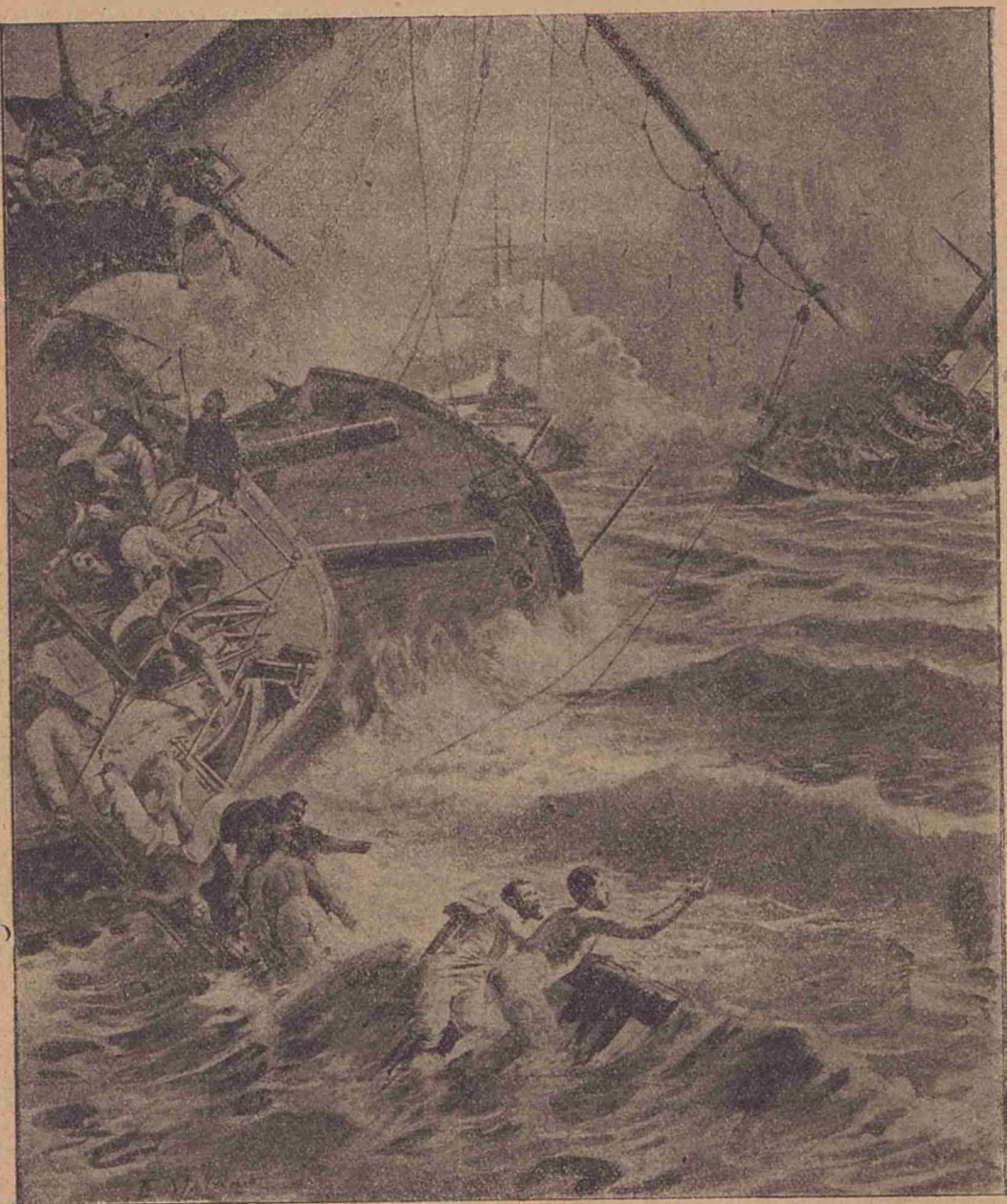
Învățătorii trebuie să știe a se face să fie iubiți de școlari. Numai atunci sufletele tinere se deschid cu drag și mintea lor zburnește și dă tot ce poate da. Inimioara copilului bate în voe și creerii, vioi și slobozi de groază, dau tot ce pot să dea.

Cu dragoste și vorbe bune se îndoește puterea de a cugeta a copilului, cu frică și groază îl prostim și nu-i mai mare fără de lege de cât a ucide sufletele tinere.

Cu frică și groază se pot face suflete cu apucături de robi; cu dragoste și bine se pot face minți alese și suflete bune. Deci, ar fi de dorit ca învățătorii să nu se joace cu arma primejdieoasă a triceii, care adesea poate da la iveală boli ce ar fi remas ascunse toată viața, și, mai mult, să slătuească și pe părinți a nu o întrebuintă, căci totdeauna dă roadele și împiedecă și pe profesori, de vreme ce un copil înfricoșat de-acasă, e un copil bolnav, cu mintea și cu nervii slăbiți.

Sofia Nădejde.

Cum trebuie trimiși cartofii iarna pe ger mare ca să nu înghețe? — Moaie sacii în apă rece, umple-i cu cartofi și mai udă sacii și pe dinafară tot cu apă rece. Trimiși astfel nu vor îngheța ori cât de ger ar fi. Pricina este foarte naturală, căci umezeala umple golul țesăturii sacului, și ghiața ce se formează pe dinafară oprește să intre frigul, sau mai bine nu lasă să iasă căldura conținută în cartofi.

Senfundarea Cuirasatului „Kneaz Suvaroff”, nava amirală a lui Rodjestwenski,
14/27 Maiu 1905.

(După „Bul. Armatei și Marinei”, impr. gratuit).

Înmulțirea stupilor.

Alegerea și cumpărarea stupilor. Stuparul nou e bine să înceapă numai cu 2—3 stupi, spre a se obișnuî mai întâiu cu conducerea lor și numai apoi, încetul cu încetul, după ce a căpătat oarecare îndemănare și mai multe cunoștințe, să înceapă a-și mări numărul coloniilor. Făcând altfel, se poate expune la pagube, cari să-l desguste de această frumoasă și plăcută îndeletnicire.

Înmulțirea stupilor se poate face în mai multe chipuri: 1) Prin roirea stupilor ce avem; 2) Cumpărând stupi cu albine, dela stupari de meserie; 3) Cumpărând stupi primitivi, dela sătenii cari se ocupă cu albinăria; 4) Cumpărând roiuri.

În ce privește primul mijloc, în numerile trecute, am arătat cum se prind roi naturali și cum se face roirea artificială (1). Cum însă e mult mai bine să ținem cu orice preț, să avem colonii puternice, căci numai așa se poate reuși în albinărie, e mult mai bine să nu întrebuițăm acest mijloc de înmulțire a stupilor decât cu foarte multă măsură și cu foarte multă băgare de seamă, spre a nu ne slăbi coloniile ce avem.

Al doilea mijloc, adică de a cumpără stupi cu albine dela stuparii de meserie, de asemeni nu este tocmai de recomandat, de oarece este prea costisitor. Roiul de un kilogram se vinde după timp și localitate, între 12—16 lei, la care se mai adaogă costul stupului și al fagurilor, adică încă vre-o 20—30 lei cel puțin, când stupul este din cele sistematice. Prin urmare, un stup cu o colonie de 3 kilograme, adică cam cu vre-o 30.000 de albine, nu-l vom putea cumpăra decât cu 56—70 lei.

Acest mod de înmulțire a stupilor, pe lângă că este atât de costisitor, apoi încă nici nu este de tot sigur, decât numai când avem de-aface cu un stupar cinstit, căci prea ușor putem fi înșelați, mai ales când nu ne putem duce singuri să ne alegem stupul, ci cerem să ni-l trimită.

Cumpărarea e mult mai bine să o facem la începutul primăverii, decât vara sau cătră sfârșitul toamnei, de oarece albinele au timp din destul, ca să-și adune provizii pentru iarnă și să putem și noi recolta o mică cantitate de miere. Cumpărându-i vara, se poate foarte ușor întâmpla ca, în timpul transportului, din cauza căldurii, fagurii să se moaie prea mult, să se rupă și să ne prăpădească cea mai mare din albine.

Cumpărându-i la finele toamnei, se poate întâmpla ca albinele să nu aibă destule provizii adunate pentru iarnă și

(1) „Albina“ No. 1 și 2 din a. c.

să fim deci nevoiți a-i hrăni noi, cu sirop; aceasta e o lucrare foarte delicată și întovărășită de multe neajunsuri, mai cu seamă pentru un stupar începător și deci fără experiență. Când vom vorbi de pregătirea stupilor pentru iernat, atunci vom arăta care e cantitatea de miere de care are nevoie un stup în timpul iernei.

Al treilea mijloc, adică cumpărarea stupilor primitivi dela săteni, este cel mai bun, fiind cel mai economic și mai sigur, cu condiție ca să ne ducem singuri să ni-i alegem, spre a ne pteâ da seama de calitatea stupilor ce cumpărăm.

Timpul cel mai bun pentru cumpărat astfel de stupi este primăvara, cu toate că atunci îi plătim ceva mai scump. Partea grea însă este că sătenii nu prea vor să vândă stupi primăvara, de oarece au credința că le va merge rău. Mult mai ușor se pot cumpăra toamna, când sătenii vând o parte din stupi negustorilor, cari umblă din sat în sat după adunat miere.

Când cumpărăm stupii toamna, trebuie să căutăm ca ei să îndeplinească următoarele condițiuni: 1) *Să aibă multă muscă* adică să aibă o colonie puternică; 2) *Să aibă destule provizii pentru iarnă*, sau cum se zice, să fie *gras*; 3) *Să nu aibă fagurii până jos plini cu miere*, de oarece albinele nu iernează bine. Lor le merge bine iarna, când stau pe faguri goi și au miere numai în partea de sus a grămezii sau ghemului format de dânsule. Fagurii trebuie să fie plini cu miere acoperită numai cam până la jumătate.

Pentru ca să ne încredințăm că stúpul ce voim să cumpărăm are o colonie puternică, ne stau la îndemână o mulțime de mijloace. Astfel, dacă observăm un stup, într'o zi frumoasă cu soare, și vedem la urdiniș multă îngrămădeală de albine, din care unele se duc la câmp, iar altele se întorc grăbite și încărcate cu *polen* sau *păstură*, fără a vedea însă de loc trântori, putem fi siguri că stupul e bun și că are multă muscă. De asemenea, când, după ce ciocănim eu mâna peste doaga stupului, punem urechia și auzim o bâzâitură puternică și scurtă, putem fi iarăși siguri că colonia lui este mare; dacă însă se aude o bâzâitură prelungită, slabă și plângătoare, atunci stupul ori e besmetic, ori e de tot sărac în provizii de hrană.

Mulțimea albinelor din stup și cantitatea de provizii, ce el coprinde, se mai poate cunoaște și după greutate. Cu cât stupul va fi mai greu, va fi semn că are populație mai mare și hrană mai din belșug. Pentru a ști cu cât mai multă siguranță calitatea coloniei ce cumpărăm, cântărim stupul cu albine cu tot și apoi cântărim un stup gol, care este la fel cu acel pe care voim să-l cumpărăm. Diferența între greutățile ambilor stupi va fi greutatea albinelor, a fagurilor și a mierei ce conține stupul ales. Această greutate se înțelege că atârnă de mărimea stupului, adică de încăperea lui, și

e bine ca ea să nu fie mai mică decât 16 kg.; dacă e mai mare e cu atât mai bine. De obicei stupii primitivi, când sunt goi, cântăresc între 3—5 kg.; greutatea stupului plin va trebui deci să fie mare de 20 kg. Cel mai bun mijloc însă de a ne încredința de calitatea stupului ce voim să cumpărăm și cu care nu vom da greș, este de a ne uita în el, de a-l examina înăuntru. Pentru a face aceasta, după ce îi dăm puțin fum prin urdiniș, îl întoarcem binișor cu gura în sus și ne uităm cu băgare de seamă în el, spre a vedea dacă are muscă multă și miere adunată din belșug. Ca să-l putem observa și mai bine, îl ținem ceva aplecat și apoi, încetșor, depărtăm puțin cu mâna fagurii unul de altul. Dacă pe unii faguri găsim și căței, fie ei acoperiți sau nu, atunci e și mai bine, căci ne putem da seama și de calitatea mătcei. Când celulele cu căței sunt una lângă alta, formând ca o singură roată plină, atunci putem fi siguri că matca este tânără și harnică. Cercetarea aceasta trebuie făcută sau dimineața, sau cătră seară, ceva mai înainte de apusul soarelui, adică atunci când toate albinele sunt în stup. Dacă umblăm binișor, putem să nu avem nici o teamă că vom fi înțepați; pentru mai multă siguranță e mai bine însă să avem fața acoperită cu o mască de sârmă sau cu un voal.

Când cumpărarea o facem la începutul primăverii, atunci condițiunile, pe care trebuie să le întrunească un bun stup sunt: 1) *Să aibă multă muscă*; 2) *Să aibă destulă miere, care să-i ajungă până la timpul noii recolte*; 3) *Să fie sănătos și bine scos din iarnă*.

Despre mulțimea albinelor ce cuprinde, ne putem încredința după cum am spus și mai înainte, observând îngrămădeala dela urdiniș, în timpul unei zile frumoase; iar despre cantitatea de provizii, cântărindu-l. Va trebui ca greutatea conținutului lui să fie de cel puțin 10 kg., adică stupul cu totul să cântărească cam 13—15 kg.

Pentru a vedea însă cum este scos din iarnă și de ce calitate îi este matca, trebuie numai decât să-l examinăm înăuntru. Pentru aceasta îi dăm puțin fum prin urdiniș și-l întoarcem cu gura în sus, ținându-l puțin plecat. Dacă fagurii sunt murdari sau mucegâiți, trebuie să ne ferim de a-l cumpăra. Când fagurii sunt murdari, cu pete roșcate pe dânșii, e semn că albinele au fost bolnave de *diarie*. Când în fagurii din mijloc găsim cuib, trebuie să vedem dacă el formărate ici și colo pe fagure; în cazul întâiu e semn că matca este tânără și harnică; în cel de-al doilea, e semn că ea este bătrână și de rea calitate. Dacă nu găsim de loc cuib, ori dacă găsim numai căței de trântori, atât în celulele mari cât și în cele mici, lucru ce se poate ușor cunoaște după căpăcelele umflate și eșite în afară, atunci e semn că stupul e besmetic.

Când cumpărăm stupi primăvara, trebuie să căutăm ca stupina, de unde îi luăm, să fie la o depărtare cel puțin de 2 km. de locul unde ținem stupii noștri. Dacă distanța este mai mică, multe din albine se vor întoarce la vechea lor stupină și prin aceasta ni se va slăbi colonia ce am cumpărat.

Când, fie din pricină că ne costă prea scump, fie că nu găsim stupi de vânzare, putem să cumpărăm roi. Pentru a fi cât mai puțin în primejdie de a ne muri peste iarnă, trebuie să căutăm a cumpăra roi cât mai puternici și mai de timpuriu, spre a avea vreme când să-și clădească fagurii și să-și strângă proviziile de hrană trebuitoare pentru iarnă. De asemeni să căutăm a cumpăra numai *roi primari* adică roii cei dintâiu, căci numai aceștia au muscă mai multă și matcă ouătoare, care va începe să depună ouă, de îndată ce albinele vor fi clădit cât de puțin fagure. *Roiul secundar*, adică de al doilea, pe lângă că are mai puțină muscă, apoi el are și o matcă *nefecundată* încă, adică neouătoare, care va începe să depună ouă mult mai târziu sau se va putea pierde în timpul sborului de nuntă. De foarte multe ori, mai ales când anul nu prea e priincios, roii secundari nu au când să-și strângă provizii pentru iarnă, așa că până în primăvară pier, dacă nu avem grijă să-i hrănim cu sirop sau cu miere.

N. Nicolaescu și G. Stoenescu.

Bolidul dela 1 Ianuarie 1906 st. n.

In prima dimineată a noului an 1906 st. n. la 6 ore și 10 minute, multă lume din cea care se găsiă deșteaptă la acest moment, prea timpuriu pentru anotimpul nostru de iarnă, a fost mirată de o lumină ciudată, foarte vie, care a luminat foarte puternic bolta cerească. Deși mai pretutindenii cerul eră acoperit de nori și în multe părți chiar ningeă, lumina, de o foarte scurtă durată, a fost însă atât de puternică, în cât a atras atențiunea tutulor. În necunoștința cauzei care a produs acest fenomen, multă lume s'a înspăimântat, probă numeroase scrisori ce s'au primit la Institutul Meteorologic. Intr'una dintr'insele găsim următoarea frasă: «Aud pe lume zicând că s'a deschis cerul, adevărat este? Aș dori să știu ce fenomen a fost?»

Spre satisfacerea acestei dorinți care o găsim exprimată într'o mulțime de comunicări ce ne-au fost trimise asupra observării fenomenului de care vorbim, ne-am propus a da deslușirile de mai la vale.

Lumina atribuită de mulți observatori unor fulgere, a fost produsă de un splendid *bolid* care s'a observat foarte bine în unele părți ale țării, dar cari n'a putut fi văzut în foarte multe dintr'insele din cauza norilor prea groși, care acoperiau cerul și

prin care totuși s'a putut bine observă o lumină destul de vie, ca să fie asemănată cu aceea a unor fulgere.

Dar ce este bolidul?

Nu este om pe lume, care să nu fi observat în unele nopți senine o dără luminoasă, lăsată pe boltă cerească de un mic corp strălucitor, care se mișcă întocmai ca și când o stea s'ar fi desprins din această boltă, ceea ce a și făcut ca acestui frumos fenomen să i se dea numele de «Stea căzătoare».

O cercetare mai de aproape a arătat că, dacă în mai toate nopțile se pot vedeă câte una sau mai multe din aceste stele căzătoare, pornind din diferite puncte ale cerului și descriind astfel de dăre luminoase în toate direcțiunile, sunt totuși câteva epoce în cursul unui an, când uneori sunt așa de numeroase corpurile cari brăzdează cerul, în cât pare a fi o adevărată ploaie de stele căzătoare. Astfel se întâmplă către 20 Aprilie st. n., când stelele căzătoare parcă ies — radiază după cum se spune — din constelațiunea Lirei, de unde și numirea de Liride dată acestor stele căzătoare; stelelor căzătoare cari vin între 10 și 14 August, dinspre constelațiunea lui Perseu, s'a dat numele de Perseide, tot după cum s'au numit Leonide acele ce se văd dela 13 la 16 Noembrie, radiând dinspre constelațiunea Leului și altele.

S'a dovedit că așa zisele stele căzătoare nu sunt niște adevărate stele, adică niște corpuri cerești luminate prin ele însăși, ci numai niște bucăți sau sfărâmături din alte corpuri cerești și anume din comete. Aceste corpuri, mai mult sau mai puțin mari, venind din regiunile extraterestre, pătrund în drumul lor, în atmosfera pământului, unde devin luminoase prin căldura dezvoltată prin frecarea cu păturile de aer. Și, întocmai după cum învârtind repede în cerc un cărbune aprins, ochiul — din cauza persistenței impresiunii luminoase pe retină, — vede o circonferință roșie, care nu există în realitate, ochiul nostru vede pe boltă cerească dăra luminoasă, lăsată de corpul aprins în mișcare. Se poate chiar ca pe această dără să lase corpul câte puțină materie din care el este format, materie care repede este consumată prin ardere. În toate cazurile, dăra luminoasă poate fi foarte ușor explicată.

După mărimea bucăților despre care vorbim și după iuțeala lor, se pot întâmplă trei cazuri:

1. Corpul este atât de mic, sau prin spargerile la care a dat loc din cauza marei călduri câștigate prin frecare în atmosfera noastră, s'a divizat în niște bucăți atât de mici, în cât ele se consumă aproape pe loc;

2. Corpul are o mărime și o iuțeală așa fel, în cât trece prin atmosfera noastră și își continuă drumul în spațiul nemărginit;

3. În fine, masa corpului este destul de însemnată pentru a nu se consumă în timpul călătoriei sale prin atmosferă și depărtarea sa dela pământ, este atât de mică, în cât atras de acesta, cade la suprafața sa.

Acestui corp, căzut din ceruri la suprafața pământului, s'a dat numele de *Bolid*. Bolidul nu este deci decât un caz particular de stea căzătoare.

Se dă prin urmare numele de *bolid*, *meteorit*, *aerolit* sau *uranolit* unor corpuri cerești, mai mult sau mai puțin mari, cari, venind din regiunile extraterestre, intră în atmosfera pământului.

tului, devin luminoase prin căldura dezvoltată prin frecarea păturelor de aer și cad la suprafața sa.

Deși toate aceste numiri sunt sinonime, totuși cuvântul *bolid* este oarecum rezervat spre a desemna corpul luminos pe când este în mișcare pe bolta cerească, iar acela de *meteorit* corpului deja căzut la fața globului pământesc. Cuvintele *aerolit* și *uranolit* se întrebunțează indiferent pentru a indica întreg fenomenul, adică dela aparițiunea bolidului până la găsirea corpului adică a meteoritului.

Bolidul odată zărit în atmosfera pământului pe bolta cerească sub forma unui «glob de foc» mai mult sau mai puțin mare, de o culoare foarte variabilă albă, galbenă, verde, roșie, mișcându-se cu o iuteală deasemenea variabilă, trebuie negreșit să cadă undevă pe suprafața globului. Dacă cu toate acestea foarte rar se întâmplă de se găsească pe pământ corpuri astfel «căzute din cer» cauza este mai întâiu că probabil cele mai multe dintrînsele cad pe mări și pe oceanuri a căror suprafață se știe că este cu mult mai mare decât aceea a părții solide a globului terestru și apoi bolidul străbătând atmosfera pământului se încălzește, devine incandescent și prin urmare se consumă. Ceeace în realitate s'au găsit din când în când la fața pământului sunt în general numai niște particule — câte odată foarte mari (1) din corpul total care a format bolidul, de oarece în general în mersul său prin atmosferă, bolidul, se sparge, bucățile mai mici se consumă prin ardere și numai cele mai mari ajung la pământ, se înțelege mult micșorate din ceea ce fuseseră.

Meteorite s'au găsit în multe din țările după fața globului. Până în acest moment însă la noi în țară nu s'a găsit nici un singur exemplar, dar negreșit au căzut căci, iată ce citim în manuscrisul dela 1835, al învățatului farmacist, răposatul Dr. C. C. Hepites, părintele Directorului Institutului nostru Meteorologic, intitulat. *Insemnări asupra pietrelor meteorice și asupra puțurilor artesiene* (2).

«Din cercetarea ce adeseori fac în pricina unor întâmplări deosebite ale naturii, se vede că în acest Principat au căzut asemenea petre meteorice, însă până acum nu am putut găsi nici una. Pentru care pricină sunt rugați toți doritorii de îmbogățire a Muzăului Național ca să ia în băgare de seamă când din întâmplare se va găsi vreun aerolit».

Dar avem o probă evidentă că într'adevăr a căzut asupra României cel puțin un bolid. Această probă o găsim pe un manuscris aflat în Biblioteca Academiei Române și pe care un autor anonim, negreșit Român, a scris următoarele :

«La anul 1774, când s'au încheiat pacea între Rusia și Turcia, în luna lui Iulie, atunci, cu 3 luni mai înapoi, de luna lui Apri-

(1) Din cele vre-o 600 meteorite, descoperite până acum pe fața globului pământesc cele două mai mari trag fiecare cam câte 50 000 de Kilograme. Una a fost găsită la Anighito în Groenlanda și alta la Bacubirito în Mexic.

(2) Acest manuscris este depus în Biblioteca Academiei Române. O dare de seamă asupra conținutului său este publicată de d-l St. Hepites în *Analele Academiei Române*, Seria II, Tomul XXVI, pag. 206-210. Buc. 1904.

lie s'au întâmplat la Valachia în județul Dâmbovița, aproape de Târgoviște, această ciuderie.

Într'o dimineață până a nu răsări Soarele, unde erà cerul de toate părțile senin, de odată s'a ivit un mic nuor luminos din care întâi au început a tună, apoi deodată a trăsnit, au căzut ca ploaia multe pietre dintr'acel nour în coprindere ca la o verstă de loc și mai bine, care pietre erau negricioase ca noroiul cel gros și a lor făptură bucăți, ca cum ar fi fost toate rupte dintr'o lespede; unile mai mari și altele mai mici și cât ca nuca și cu atâta repeziciune au căzut în cât s'au îngropat în pământ de câte o palmă și mai bine, cele mai mici mai puțin, după a lor greutate, dar cele mărunte au rămas deasupra pământului ca grindină; atât cele de au intrat în pământ scoțându-le cât și cele rămase pe deasupra, fața lor și mirosul lor erà tot un fel, mirosiã a noroiu stătut și puținel dau a pucioasă.

Ce păcat pentru România că nu sa păstrat o bucățică cât de mică din acest meteorit căzut aproape de Târgoviște! Păcatul este cu atât mai mare, cu cât până la anul 1774, când au fost scrise rândurile de mai sus relatând, căderea unui bolid, nicăieri în lume nu există o probă autentică despre căderea unei pietre din cer.

În cele câteva rânduri ale anonimului autor al relațiunei bolidului dela Târgoviște în 1774, se arată descrierea modului în care se observă în general căderea unui bolid.

Se înțelege dela sine că nu în toate circumstanțele atmosferice se poate observă în bune condițiuni căderea unui bolid. Este evident că în timpul zilei, din cauza strălucirei soarelui, lumina bolidului sau a traectoriei sale, poate fi atât de mult micșorată în cât să scape observațiunii, de asemenea dacă cerul este mai mult sau mai puțin acoperit de nori, lumina, zărită prin grosimea norilor va fi deasemenea slăbită dacă nu cu totul nimicită.

În aceste din urmă condițiuni s'a întâmplat observațiunea bolidului dela 1 Ianuarie 1906, căci mai prefutindeni în țară cerul erà acoperit de nori și în unele din localitățile unde fenomenul a fost observat, chiar ningeã. Și cu toate acestea ne putem închipui ce puternică a trebuit să fie lumina bolidului — care în realitate a fost observat în câteva localități — ca dânsa văzută prin nori să fie asemănată cu aceea a fulgerului!

Fenomenul luminos din dimineața de 1 Ianuarie 1906 st. n., a fost observat în 10 din districtele noastre și anume: Gorj, Dâmbovița, Prahova, Buzău, Ilfov, Vlașca, Ialomița, Brăila, Tulcea și Constanța.

Din cele 25 de comunicări ce s'au primit la Institutul Meteorologic asupra acestui fenomen, numai 3 afirmă vederea corpului luminos care se mișcă, adică a bolidului, toate celelalte descriu, într'un chip mai mult sau mai puțin vag, lumina care a impresionat lumea.

Cea mai complectă și mai bună descriere este aceia dată de d-l Inginer Al. Dobrogeanu prin scrisoarea dela 3 Ianuarie 1906 st. n. și complectată, în urma cererii d-lui Hepites, prin a doua scrisoare dela 15 curent st. n.

Combinând datele din ambele aceste scrisori, iată în ce mod descrie, d-l Dobrogeanu fenomenul observat la *Câmpina* (Prahova):

• Eram dimineața pe stradă, când la 6 ore și 10 minute fui făcut atent de o lumină foarte intensă, și imediat am observat un

bolid aproape drept d'asupra capului meu. L'am observat în tot timpul căderii lui; eră de o culoare galbenă intensă, tot timpul a luminat dând însă de 2 — 3 ori scăpărături mai puternice (1). Mărimea aparentă a bolidului eră mai mare ca aceea a lunii pline, cam odată și jmătate cât luna; forma sa eră rotundă.

În momentul chiar când s'a produs fenomenul nu mă uitam spre cer, mergeam pe stradă și eram cufundat în gânduri; când m'am uitat în sus, trecuse deci un oarecare timp, am văzut bolidul cam d'asupra capului meu, dar dejă în cădere. Din momentul acesta l'am urmărit până ce a dispărut la orizont. Logofătul dela fabrica unde lucrez, susține cu tărie că l'a văzut înainte de zenit, că el a trecut prin zenit, descriind un arc de cerc mare. În prima mea scrisoare spuneam că bolidul a căzut spre Est sau Est-Nord-Est, cercetând însă mai deaproape pe harta Statului Major, direcțiunea stradei Agriculturii în care mă aflam și ținând socoteală de faptul că bolidul a căzut mai mult spre stânga de direcțiunea stradei, pot afirma, până ce voi putea controla lucrul cu o busolă, că bolidul a căzut în spre Est-Sud-Est. Bubuituri n'am auzit deși mă așteptam la un zgomot mare. Urmă luminoasă n'a lăsat după dânsul bolidul. Afară de culoarea galbenă n'am observat alta. Logofătul afirmă însă că în momentul dispariției, bolidul a devenit tricolor și că s'a spart «ca un șrapnel»: cred însă, adaogă d-l Dobrogeanu, că nu se poate pune temeiul pe aceste vorbe. Mișcarea bolidului poate fi elată ca repede.

«După afirmațiunea tuturor, cerul eră complect acoperit de nuori, într'adevăr când am eșit de acasă timpul eră liniștit, nu ninge, am rămas surprins de întunericul ce domnia. Când s'a făcut ziuă, cerul eră complect acoperit de nouri fără vreun contur, așa că fenomenul a fost văzut la spatele nuorilor».

Această descriere este conchizătoare: bolidul a fost văzut și mărimea sa aparentă eră în tot cazul mai mare ca aceea a lunii pline.

(Va urma)

G. D. Elefteriu.

Șeful Serv. Climat. Instit. Meteorologic.

Leac pentru tăeturi. — Foile de mușcată pot fi întrebuițate pentru vindecarea sgărieturilor sau tăeturilor.

Se iau mai multe foi din această buruiiană și să strivesc pe o pânză curată și apoi se pun pe rană. Uneori o singură foaie se lipește tare de piele și ea vindecă rănila în scurtă vreme.

(1) La întrebarea ce i s'a făcut de a preciza cum erau aceste scăpărături, observatorul, în a doua sa scrisoare zice: «În privința scăpărăturilor m'am exprimat neclar. Tot timpul cât s'a văzut bolidul eră lumină care însă deveniă brusc foarte intensă, așa de mai multe ori, uitându-te împrejur aveai impresia că fulgeră».

Din poveștile lui Moș-Neagu

C A P R A

 ar un animal cu care suntem nedrepti, mai ales noi Români. Ne-am deprins să rădem de ea, fără să prea știm de ce.

A fost o vreme, foarte depărtată, în viața unui popor care s'a bucurat de mare însemnătate în lume, când capra nu numai că eră prețuită mai presus decât celelalte animale, dar eră adorată. Istoria ne spune că Egiptenii se închinau la ea.

Au trecut câteva mii de ani de-atunci. Neamuri s'au bătut cu neamuri, s'au zdrobit unele pe altele, s'a prefăcut de multe ori înfățișarea acelei părți a lumii și iată că știința modernă găsește că nu greșiau de loc cei vechi când puneau așa mare preț pe calitățile caprei. Acum, firește, nu mai e vorba să ne închinăm — căci în vremea care s'a scurs de-atunci, lumina adevăratei credințe a luminat o bună parte din omenire, — dar e vorba să ne folosim mai bine de însușirile acestei sburdalcice prietene a omului.

Am citit în comunicarea ce a făcut'o un doctor francez, Academiei de Medicină din Paris, că laptele de capră este cel mai bun pentru hrana copiilor mici cari nu pot să sugă dela mama lor. De obicei li se dă copiilor lapte de vacă, dar nu se poate să-l bea nefiert și fierberea strică puterea laptelui. Cel de capră se poate bea nefiert, pentru că capra nu ia boalele de cari se poate molipsi omul. Se știe că dela vaci se ia oftica. Cu caprele s'au făcut foarte multe încercări și s'a văzut că oftica nu se atinge de ele. De aceea, chiar la noi în țară, se dă celor slabi de piept, lapte de capră.

Medicii zic că ar trebui să se deprinză sătenii și locuitorii de pe la marginea orașelor, a crește capre. O vacă e mai scumpă și se întreține mai greu; capra cere și mai puțină cheltuială și cu ea ești sigur de sănătate.

Negreșit că sunt capre și capre. Trebuie să caute cineva neamuri bune de capre și dacă s'ar da acestui soi de animal îngrijirile trebuincioase, chiar rasa din țara noastră s'ar îmbunătăți mult.

Țap de rasă bună.

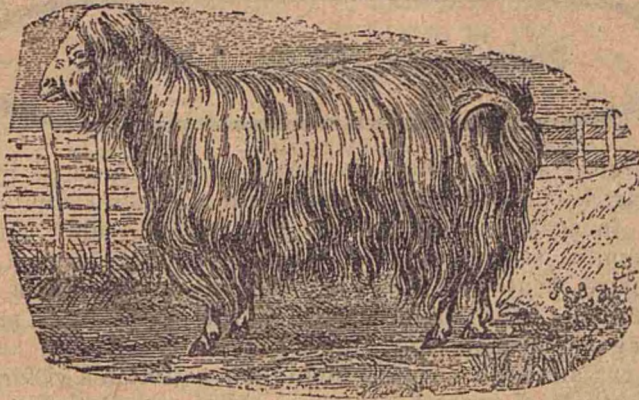
Dar primul lucru pentru îmbunătățirea rasei este îngrijirea. Ai putea să cumperi o capră de prin Siria, unde sunt rasele cele mai vestite, și dacă o vei lăsa în ploaie și în bătaia vântului, o să se prăpădească mai rău decât una de rasă proastă.

Capra are și ea o slăbiciune: se bolnăvește lesne de reumatism. De aceea trebuie să fie ținută într'un grajd bine încălzit pe vremea frigului; se mai cere să fie curat grajdul, iar ea să fie țesălată și curățită în toate zilele. Cu ce dispreț zicem: «Capră râioasă», fără să ne gândim că noi suntem de vină într'aceasta, iar nu biata capră.

În Belgia, creșterea caprelor a căpătat de câțiva ani o mare însemnătate. Acolo sunt societăți cari

crește zeci de mii de capre. Creșterea se face după toate cerințele științei, și felurite experiențe se fac pentru îmbunătățirea raselor.

Am citit într'un jurnal care se ocupă cu chestiunile acestea că, în privința hranei, crescătorii de acolo socotesc că e mai bine să se dea caprelor, în loc de fân obișnuit, un amestec de otavă, sfeclă și ovăz.

Capră de rasă bună.

O să mă întrebați cam cât costă asemenea hrană?

Un director al unei... cum să-i zicem?... *Caprării*?.. fie și așa... spune că întreținerea unor capre cari ar cântări între 40 și 70 de kilograme, vine de cap între 15 și 25 de bani pe zi. Pe an ar fi dar mai puțin ceva de o sută de franci.

Cam mult?... Așa se pare; dar directorul de care am pomenit zice că laptele unei capre poate să aducă până la 900 de franci pe an. Și nu mă mir, fiindcă în Paris se vinde un litru de lapte de capră cu 1 franc. În alte părți prețurile sunt mai mici, dar se spune că tot produce laptele unei capre peste 400 de franci pe an. Ar fi deci ca o capră să-ți dea câștig de 300 de franci.

Firește în țara noastră, nu ne putem aștepta la asemenea câștiguri; dar fără să ne gândim la neșutul cu lapte de capră, este destul să spunem că folosul pe care l'ar trage fiecare familie țărănească din creșterea unei capre, ar fi foarte mare.

Aflându-mă vara trecută într'un sat din Elveția, am văzut pe la multe case capre. Le-am văzut bine îngrijite, ținute în grajduri, adăpate și hrănite la vreme. Cu câți din săteni am vorbit, toți mi-au spus că adevărată comoară e la casa omului acest animal.

Moș-Neagu.

Cronica Agricolă, Economică și Comercială.

Cu sfârșitul anului 1905, s'a stârșit cu un an mai mult din viața noastră economică și socială anul 1905, s'a dus ca să-și ia locul în spațiul nemărginit al naturii, pe când viața noastră economică și socială rămâne înregistrată în pagina istoriei țării noastre, pentru ca generațiunile viitoare să poată ști, într-u cât noi am știut să ne facem datoria către neam și țară în ramura agricolă, economică, morală și socială.

Intr'u cât am știut ca să punem toată activitatea și forța noastră intelectuală și morală pentru a ridica populațiunea satelor la rangul unei populațiuni conștiente de viitorul ei economic; într-u cât am urmărit ideea omului politic și a omului de stat: *totul pentru țară și nimic pentru noi.*

Generațiunile viitoare, cari vor ști să profite mai mult de mersul culturai intelectuale și a civilizațiunei, vor putea să judece mai bine pe omul de stat cași pe săteanul agricultor, într-u cât și unul și altul, după puterea lor fizică, morală și intelectuală, au știut să și facă datoria pentru progresul economic al țării.

Anul 1905, care de-abia ne-a părăsit, judecat din punctul de vedere al producțiunei agricole, nu putem să ne plângem, fiindcă producțiunea agricolă a fost destul de abundentă, în raport cu munca ce s'a făcut pentru această producțiune, fie ca calitate, fie ca cantitate, fie în producțiunea cerealelor, fie în a leguminoaselor, unde se înțeleg și zarzavaturile, fie în producțiunea pomiferă sau viticolă. Dacă unii din noi ne plângem în contra secetei de astă vară, care a compromis în mare parte producțiunea porumbului la micul agricultor; acest rău nu se datorește atât stărei timpului din lunile de vară ale anului 1905, ci mai mult stărei de cultură intelectuală în care se găsește cea mai mare parte a populațiunii satelor noastre. De ce marea agricultură a putut să producă porumb mult și bun, pe când mica agricultură puțin sau de loc în unele părți ale țării?

Fiindcă marele agricultor își cunoaște mai bine datoria de câștig decât micul agricultor. Agricultura mare câștigă, fiindcă

cată a face orice semănătură la timp, pe cât e posibil, pe când micul agricultor chiar când dispune de timp, se lasă la voia întâmplării, sau face arătura mai rea sgârbind pământul la suprafață, sau de multe ori aruncând într'un pământ bun o sămânță slabă și bolnavă, mângâindu-se cu neuitata zicătoare: «după cum va voi Dumnezeu». În cazul acesta, gândirea sătenilor noștri agricultori, merge atât de departe în cât cred că, producțiunea agricolă cași alte cazuri din viața lui economică, cred că Dumnezeu cu unii ține mai mult și cu alții mai puțin. Cu alte cuvinte la unii le înmulțește producțiunea, pe când la alții le-o micșorează. Deci, în cazul acesta ei se înșală amar de tot; de oarece un pământ rău lucrat, cași o sămânță slabă în creșterea ei, sau chiar o sămânță bună semănată prea târziu, nu poate să producă ca una bună și semănată la adevăratul timp. Cu alte cuvinte semănăturile de grâu făcute în luna Septemvrie, și în bune condițiuni, vor produce grâu mai mult și mai bun, decât semănăturile făcute în luna Octomvrie și în luna Noemvrie.

Din cauza secetei din vara anului trecut 1905, s'a întârziat mult și facerea ogoarelor pentru semănăturile de toamnă. Dar cu cât vara a fost vitregă la facerea ogoarelor, mai cu seamă în miriști, cu atât mai mult a fost mai bună toamna, chiar dela începutul ei a fost folositoare semănăturilor, la sădiri de pomi, cași la alte lucrări agricole, a iuțit creșterea ierburilor în livezi și alte locuri destinate ca pășune pentru vitele de muncă și rentă. Pe aceste locuri vitele și-a găsit hrana zilnică până la căderea zăpezei, cari în Muntenia cași în Dobrogea a început să cază dela 18 Decemvrie st. v., pe când în unele părți din Moldova, zăpada a început să cadă încă de prin luna Noemvrie.

În urma căderii zăpezei am avut un frig destul de mare, fără ca să facă vre-un rău semănăturilor acoperite de zăpadă.

Ploile calde din Septemvrie, Octomvrie și Noemvrie, n'au fost folositoare numai pentru a face multe semănături de grâu, orz și secară de toamnă și încă în bune condițiuni, de oarece cele mai multe semănături au intrat înfrățite și cu rădăcinile premenite în iarnă, dar a înlesnit foarte mult traiul săteanului cași al orășanului muncitor, și mai cu seamă în orașele cele mari ale țării cari au putut să câștige un ban alb pentru zile negre.

Deci, anul care de-abia ne-a părăsit și care lasă o pagină frumoasă în istoria noastră agricolă, fiindcă se poate socoti între anii buni ca producțiune, iar pe de altă parte lasă ca moștenire anului în care de-abia am intrat, semănătură de toamnă multă și bună, se poate prenumăra dacă nu între anii cei mai buni ca producțiune, în tot cazul intră printre cei buni. Căci după cum am zis, dacă în unele părți porumbul nu s'a făcut, cauza sunt aceia care n'a făcut semănătura la timp. În tot cazul se știe că producțiunea porumbului se ridică la noi în țară la 23 milioane hectolitri. Fiindcă numai în urma acestei producțiuni, constatată în mod oficial, guvernul a găsit de cuviință ca să lase exportul porumbului liber cu țările străine.

Deci, situațiunea noastră agricolă, atât cu slârșitul anului 1905, cât și cu începutul anului 1906, nu lasă nimic de dorit.

Așa dar, gârbovitul an 1905, ne lasă plini de speranță că vom avea în noul an în care de-abia am intrat, o bună producțiune. În alte țări din Europa ca, în Franța, Germania, Austria, Belgia, Anglia și Olanda, de asemenea situațiunea semănăturilor de toamnă este satisfăcătoare. În republica Argentina recolta grâului se socotește ca bună, dacă nu superioară celei din anul trecut, deși aceste știri deocamdată se contrazic, pe când recolta grâului în Indii este destul de slabă, din care cauză prețurile în unele târguri străine, au început a se ridica cu vre-o câteva centime; iar în târgul din New-York, prețul la grâu s'a ridicat ca un leu la suta de kilograme; în târgurile noastre, prețurile la cereale sunt aceleași ca în luna Decemvrie 1905, publicate în această revistă.

Oborul din Capitală.

Prețul cerealelor. — Grâul de calitate superioară se vinde cu 74—77 lei kila; Cel de calitate mai inferioară cu 65—74 lei kila; Orzul cu 48—52 lei kila; Ovăzul cu 38—40 lei kila; Porumbul cu 58—69 lei kila.

Prețul nutrețului. — Fânul de calitate bună se vinde cu 60—64 lei mia de kgr; Ce de calitate mai inferioară cu 52—60 lei mia de kgr; Paele de meu păsăresc se vând cu 62—70 lei mia de kgr; Cele-lalte feluri de pae cu 22—32 lei mia de kgr.

Prețul vitelor. — Boii grași se vând cu 350—400 lei perechia; Boii de jug cu 250—350 lei perechia; Boii de rând cu 200—250 lei perechia. Prețul vacilor variază între 80 până la 180 lei una. Pentru rămători se plătește până la 79 bani de kgr. viu.

Prețul lemnelor. — Lemnele de cer cojite se vând cu 24—25 lei mia de kgr; Cele necojite 22—24 lei mia de kilograme; Lemnele de șleau cu 19—22 lei mia de kgr; Lemnele verzi se vând cu 17—19 lei mia de kgr.

V. S. Moga.

Serisori către Redacție.

Cu aceasta vă anunț că v'am trimes micul cost al abonamentului la revistă pe acest an. — Dea Dumnezeu ca mica revistă Albina să devie tot mai mare și întocmai după cum o mică, dar harnică albină, zboară din floare în floare de strânge suncul, tot așa îi doresc și eu revistei «Albina» să meargă ca o harnică albină să culeagă și să strângă adevărata știință și cultură ca, apoi, în mod popular, să ne-o poată împărtași nouă cititorilor și zi cu zi să ne putem îmbogăți mintea.

Îi doresc spor și o viață îndelungată pentru a merge cu pași uriași pe calea începută.

N. Machidon, Satul-Nou (Tulcea)

Cronica Săptămâzii.

Inaltul ordin de zi al M. S. Regelui.

Cu prilejul zilei anului nou, M. S. Regele a dat iubitei noastre armate următorul ordin de zi, care trebuie să umple de bucurie, de speranțe și de entuziasm inimele tuturor Românilor :

Ostași,

«In curând se împlinesc 40 de ani de când am venit în capul vostru cu nestrămutata credință că Mă pot sprijini pe devotamentul și vitejia armatei, neapărat trebuincioase pentru Mine în împlinirea grelei sarcini ce luasem asupra-Mi.

«Am găsit în orice împrejurare adânc săpat în inimele voastre simțământul de datorie și de disciplină.

«Silințele voastre au întemeiat apărarea țerei așa de tare, că putem aștepta viitorul cu liniște și cu încredere.

«Vitejia fraților voștri a făurit Coroana Regală de oțel și încă în anul acesta vom sărbători un pătrar de veac de când România este Regat. Cu mândrie puteți dar privi un trecut bogat în fapte însemnate.

«Păstrând ca o sfântă moștenire virtuțile rășboinice, reînviat pe câmpiile de luptă, și urmând pe calea bună ce ați apucat, Patria împreună cu Mine Ne vom putea rezemă cu dragoste pe voi.

«Ofițeri, subofițeri și soldați, vă urez un an bun și fericit ! .

Dat în București, la 1 Ianuarie 1906, în al 40-lea an al Domniei Noastre.

CAROL.

Medalia Jubiliară „Carol I.”

«Monitorul Oficial» publică regulamentul prin care se institue pe ziua de 10 Maiu 1906, — aniversarea 40-a a Domniei M. S. Regelui Carol I, — o medalie de amintire sub numele de *Medalia Jubiliară Carol I.*

Medalia jubiliară este de metal galben și de formă ovală. Medalia poartă pe o parte: Efigia M. S. Regelui și inscripțiunea «Carol I Rege al României»; iar pe partea opusă Armele Țării, cu inscripțiune dedesubt: «1866—1906». Pentru militari însă, Armele Țării sunt înlocuite cu inscripțiunea: «In Amintirea anului al 40-lea al Căpitaniei Mele». Medalia este atârnată, printr'un inel de acelaș metal, de o panglică moarăată, cu fundul roșu. *Medalia Jubiliară Carol I* este considerată ca o distincțiune onorifică. Ea se conferă pe viață și pentru una și singură dată, cu ocaziunea jubileului de 10 Maiu 1906. Medalia jubiliară o vor purtă funcționarii, militarii, membrii clerului, pensionarii, și chiar gradele inferioare cu schimbul, cari vor luă parte la parada zilei de 10 Maiu 1906.

Inmormântarea lui Eugeniu Stătescu.

Rămășițele pământești ale marelui bărbat Eugeniu Stătescu, încetat din viață la 30 Decemvrie trecut, s'au inmormântat în ziua de 2 Ianuarie a. c., cu multă cinste la cimitirul Belu din Eucurești.

Rar s'a văzut la asemenea triste ceremonii mai multă lume, ca la înmormântarea marelui om de Stat.

S'au rostit discursuri de către d-nii : Dimitrie Sturdza, M. Phe-
rekyde, Dim. Ion Ghica, N. N. Săveanu, Sc. Popescu, prim-presedinte al Curții de Apel și C. G. Disescu.

Serbarea Bobotezei la Cernăuți.

Boboteaza s'a oficiat la Cernăuți, în Bucovina, cu o deosebită solemnitate. La 9 dimineața s'a început la Mitropolie serviciul divin, care s'a oficiat de Mitropolitul dr. Vladimir de Repta, înconjurat de un mare număr de preoți. În tot timpul serviciului divin a cântat corul studenților dela facultatea de teologie, al elevilor de liceu și al pedagogilor, iar infanteria a tras salve de puști, pe când tunurile, așezate pe dealurile din apropiere orașului, dădeau d'asemenea salve. Sfântirea apei s'a făcut pe piața Sf. Mariei. Serbarea s'a sfârșit cu imnul imperial, după care muzica militară a cântat imnul : «*Deșteaptă-te Române*».

Revista „Școala” din Bucovina.

În No. 2 al Revistei «Școala», care apare de curând în Bucovina, citim ca articole privitoare la educație următoarele :

Câteva cuvinte despre creșterea națională de Gh. Arboreanu, în care se recomandă Românilor din Bucovina să și crească românește copiii cu ajutorul învățătorilor, al preoților și al femeilor române. În articolul *Șezători* de George din Bucovina, autorul cere învățătorilor să facă șezători cu sătencile, imitând pe colegii din România.

Noul președinte al Republicii Franceze.

Telegraful ne-a adus știrea că d-l Armand Fallières, președinte al senatului francez a fost ales președinte al Franței pe timp de 7 ani.

D-l Fallières, recunoscut ca avocat de valoare, a fost în tinerete primar al orașelului Nérac, apoi deputat, senator, de 7 ori ministru și o singură dată și prim-ministru.

Alegerea sa ca președinte este privită cu multă părere de bine de poporul francez.

Descoperiri noi.

Aparatul american de sburat. Inginerii americani frații Wright, au publicat o scrioare deschisă către revista parisiană «Aérophil», în care descriu rezultatele dobândite cu aparatul lor de sburat Aéroplan, mișcat de un motor cu benzină.

Incercările făcute cu acest aparat s'au făcut între 26 Septembrie și 5 Octombrie 1905, la Dayton în statul Ohio (Statele-Unite). Frații Wright au răsrit cu mașina lor de sburat să se întoarcă totdeauna la locul de plecare, făcând un cerc, și, ce este mai mult, au răsrit să facă drumuri dela 16 până la 39 kilometri cu o iuțeală mijlocie de 60 kilometri pe oră. Numai odată, din lipsă de benzină, și altă dată din cauza infierbântării unui lagăr, au trebuit să se scoboare, împiedicându-i astfel de a mai călători mai mult timp în aer. Până acum cel mai lung drum făcut cu aparate de sburat, a fost de un kilometru.

Frații Wright au mai înștiințat pe căpitanul Ferber din armata franceză, secția Aeronautică, că sunt gata a vinde invențiunea lor guvernului francez pentru suma de un milion franci.

Frații Wright se îndatoresc în fața unei comisii de specialiști numiți de guvernul francez, să facă experiențe cu aparatul lor de sburat, parcurgând ca minimum, distanța de 50 kilometri dintr'o dată, cu iuțeala de 50 kilometri pe oră.

Fondul incendițiilor.

I. P. S. Sa Mitropolitul Primat, președintele comitetului incendițiilor, a prezentat M. S. Regelui următoarea dare de seamă:

Sire,

Comitetul central de sub Augustul patronagiu al Majestății Voastre și al Majestății Sale Reginei, pentru ajutorul victimelor incendiilor și inundațiilor, a încheiat bilanțul anului expirat 1905 precum urmează:

A păstrat capitalul de lei 700.000 plasat în efecte și a înscris la venituri:

Sumele primite dela parte dintre consiliile județene și comunale urbane și rurale	26.896,—
Taxe pentru obținerea titlului de furnisori ai Curței Regale	2.100,—
Valoarea cupoanelor dela efecte și procentele banilor adunați la Cassa de depuneri	35.734,07
Numerarul aflat în cassă la 1 Ianuarie	481.98
Total . . .	71.709,05
Din această sumă se scad ajutoarele acordate victimelor incendiilor și inundațiilor	51.760,—
Cheltuelile de administrație	4.135,20
Total . . .	55.895,20
Total . . .	15.813,85

În zilele de 13—15 Decembrie 1905, d-l Ion Kalinderu a inspectat Domeniul Coroanei Bicaz din jud. Neamțu.

Pe lângă lucrările Domeniului, d-sa s'a interesat ca totdeauna, și de starea sătenilor. În deosebi s'a grăbit a vizita școlile și bisericile din Bicaz, Tașca și Cârnu, spre a-și da seama în persoană de mersul și starea cultului și instrucțiunii. La școala mixtă din Bicaz a asistat la cursuri, punând în mai multe rânduri diferite întrebări școlărilor. La sfârșit elevii au intonat în cor mai multe cântece patriotice și naționale și au primit în dar cărți și potretul M. S. Regelui. La Tașca, unde a fost de asemenea satisfăcut de rezultatele constatate, a felicitat pe d-l Ionescu, învățătorul diriginte, îndemnându-l a da conferințelor și șezătorilor aceeași atențiune ce are pentru învățarea și educațiunea copiilor. A fost și la biserica din Cârnu ce se construiește de Ad-ția Domeniului Coroanei din piatră și după un prea frumos plan.

În seara de 13 Decembrie a mers la șezătoarea sătenilor, dela școala din Bicaz, unde a fost întâmpinat de, d-l Teofănescu Gribincea, dirigintele școlii, și de celelalte persoane culte din localitate. Fiind salutat de către d-l Diriginte, d-l Kalinderu i-a mulțumit pentru buna urare și pentru recunoștința ce-i exprimă, în care vede nu atât mulțumirea pentru cele deja făcute, cât dorința tuturor de a urmări înainte pe calea propășirii.

Intr'o lungă și frumoasă cuvântare a expus după aceea foloasele industriei casnice și a altor indeletniciri gospodărești, cum este cultura legumelor, viermilor de mătase, cari sunt o fală pentru orice săteancă. A arătat rând pe rând cauzele sărăciei, cum și mijloacele de îndreptare, dintre cari a scos mai mult la iveală învățătura de care are nevoie bogatul ca și săracul, dar mai ales acesta din urmă, pentru a'și câștiga mai ușor traiul. A combătut de asemenea credința că lipsa de pământ ar fi singura pricină a sărăciei și a ajuns la concluzia că omul poate trăi tot atât de bine fără pământ, exercitând vr'o meserie sau lucrând cu drag ori ce muncă cinstită.

A ascultat apoi o piesă de teatru, ce s'a jucat de elevi, mai multe cântece, cimilituri, cum și o poveste : «Trei vânători», spusă cu multă măiestrie de un moșneag din sat. — La sfârșit a mulțumit d-lui Teofănescu Gribincea, d-lui Primar Popovici, d-lui Dr. Epureanu și tuturor fruntașilor, pentru zelul ce pun la ducerea la împlinire a poveștelor și 'i-a îndemnat să urmeze tot astfel și pe viitor. Din parte-'i le va da ca totdeauna tot sprijinul și va fi cu atât mai mulțumit cu cât va vedea că sânguința lor egaleză eforturile sale pentru ridicarea sătenilor. De alt cum Bicăzenii sunt mai înaintați ca mulți alții din țară, și e de dorit ca munca lor să fie imitată și de alții.

Tot cu scazia acestei inspecții a dispus să se facă pe cheltuiala Ad-ției Domeniului Coroanei : o sală de clasă mai mare și un vestibul la școala din Bicaz ; o sală nouă și mai multe îmbunătățiri la școala din Tașca. A promis de asemenea că va da la timp un ajutor pentru ridicarea unui local de școală la Părâul Floarei.

Sărbătorirea D-lui Poni.

Cu prilejul împlinirii vârstei de 65 ani. D-l P. Poni, distins profesor universitar din Iași, va fi sărbătorit de colegii săi și de întreg corpul profesoral din Iași. Cu acest prilej i se va prezenta un volum și o sumă de 25.000 lei, strânsă prin subscripție publică din care vor fi premiate lucrările cele mai de seamă ale studenților. Se știe că d-l Poni ca profesor are însemnate lucrări în mineralogie și mai ales în chimie, făcând cunoscută compoziția petroleurilor române. Ca ministru este întemeietorul Cassei Școalelor, această instituție care a dat așa de bune roade. Tot D-sa este făuritorul legii asupra învățământului primar și normal primar din 1896.

— Nevasta bună e *cunună de aur* pe capul omului; nevasta rea e *cunună de mărăcine*.

INFORMAȚIUNI

Eforia Spitalelor Civile din București, aduce la cunoștința publică că amosia Valea-Manti-Pantazi și Nisipoasa din jud. Prahova, publicată în «Monitorul Oficial» No. 208/905, se scoate din licitație publică.

Bibliografie.

A apărut *Anuarul ziarului Patria* din Craiova, pe anul 1906, care cuprinde între altele: Calendarul vechiu și nou. Tarifele Telegrafo-poștale. Instituțiile publice din Craiova și conducătorii lor. Școlile publice și private din Craiova. Toate bisericile din oraș, data fondării și numele fondatorilor lor. Societățile culturale și de binefacere; istoricul lor. Case de bancă, profesii libere, comercianți, etc. etc. Un exemplar în 2 culori pe hârtie satinată și frumos broșat, costă numai 2 lei. Coperta prezintă o frumoasă alegorie, reprezentând România în toate fazele dela 1821 și este litografiată în 5 culori. Se află de vânzare la toate librăriile din țară.

A apărut *Munca literară și științifică* No. 11, cu un bogat sumar. Redacția Piatra-Neamțu. Se găsește la orice librărie din țară, un No. 60 b.

Licitațiuni

În ziua de 28 Ianuarie 1906, ora 10 $\frac{1}{2}$ a. m. se va ține la Eforia Spitalelor civile din București licitație publică, pentru vânzarea locurilor și anume: 1) Locul în întindere de 2.160 m. p. situat pe proprietatea Bordeasca, com. Bordești, jud. R.-Sărat. Garanție pentru admitere la licitație lei 50; 2) Locul în întindere de 5.388 m. p. situat pe proprietatea Măxineni-Corbu, com. Măxineni, jud. R.-Sărat. Garanție pentru admitere la licitație lei 200; 3) Locul în întindere de 1.600 m. p. situat pe proprietatea Măxineni-Corbu, com. Corbu, jud. R.-Sărat. Garanție pentru admitere la licitație lei 50; 4) Locul în întindere de 4.032 m. p. situat pe proprietatea Rotunda, com. Brăd-anu, jud. Buzău. Garanție pentru admitere la licitație lei 100; 5) Locul în întindere de 2.673 m. p. situat pe proprietatea Rotunda, com. Brădeanu, jud. Buzău. Garanție pentru admitere la licitație lei 100; 6) Locul în întindere de 2.730 m. p. situat pe proprietatea Batogu, com. Batogu, jud. Brăila. Garanție pentru admitere la licitație lei 100. Supra oferte nu se primesc. Condițiunile speciale, precum și orice alte informațiuni se pot lua la Serv. Bunurilor Eforiei, în zilele și orele de lucru. Licitația se va ține conform art. 72—83 din legea comptabilității publice.

CONVOACARE.

În ziua de 8 Ianuarie a. c., neîntrunindu-se numărul de membrii, prevăzut de statute pentru a se putea ține adunarea generală a societății culturale „Steaua”, se aduce la cunoștința domnilor societari, că adunarea va avea loc Duminică 15 Ianuarie 1906, când se va ține în localul Administrației Domeniului Coroanei, str. Știrbei-Vodă No. 3, la ora 5 d. a., cu ori câți membri vor fi prezenți.

Președinte, I. Kalinderu.

„STEAUĂ“

Societatea «*Steaua*» are de scop a lucra pentru întinderea învățaturii în popor, prin tipărirea și răspândirea de scrieri și publicații morale, patriotice și de folos practic, și pentru împiedecarea, prin toate mijloacele legitime, a răspândirii de scrieri și publicații imorale, sau cu tendințe contrarii statului și ideii naționale române.

Cotizația este de cel puțin doi lei pe an, iar pentru învățători, preoți rurali și săteni, de cel puțin un leu pe an. Fiecare membru este îndatorat ca, în cel d'întăiu an după primirea sa, să facă a se primi în Societate cel puțin alți doi membri noi.

Cererile de înscriere, însoțite de cotizația pe un an, se pot adresa d-lui *Spiru C. Haret*, strada Verde, București.

Comitetul: *Președinte*, Ioan Kalinderu, *Președintele Academiei Române*.— *Vice-președinte*, Sava Șomăneșen, mare proprietar, fost senator.— *Administrator și casier*, Spiru C. Haret, fost Ministru, profesor universitar.— *Secretar*, Const. Banu, profesor secundar, fost inspector școlar.— *Membrii*: Petre Gârboviceanu, fost Administrator al Casei Sf. Bisericii Autocefale Ortodoxe Române, profesor la Seminarul Central și director al Șc. Normale a Societății pentru învățătura poporului român; I. Dimitrescu Procopie, fost senator, fost Primar al Capitalei; M. Vlădușcu, Ministru, profesor universitar; Cristu S. Negoescu, administrator al Casei Școalelor, profesor secundar; Dim. Cecropid, institutor.— *Cenzori*, Const. Alimăneșteanu, inginer de mine; Preotul econom Const. Ionescu, profesor secundar; Const. Alexandrescu, institutor.

Membri înscriși și cotizațiuni plătite (urmare).

Marin Popescu (Dobroșești), 1 leu; Maria Drăgulescu (Balotești), 1 leu; G. Demetrescu (Afumați), 1 leu; I. Botez (Dârza), 1 leu; Crețeanu Ioan (Moara-Săracă), 1 leu; Popescu Toma (Dascălu), 1 leu; Marin Teodorescu (Mogoșoiu) 1 leu; T. D. Săbăreanu (Popești), 1 leu; Eliza Constantinescu (Giulești), 1 leu; Nicolescu Elena (Cocioc), 1 leu; Hirizescu Grigore (Catrinești), 1 leu; Romanov Filofteia (Pipera), 1 leu; Domide Virginia (Periș), 1 leu; Tănăsescu Ana (Urziceanca), 1 leu; Sachelarie Eufrosina (Piteasca), 1 leu; Paulina Nedelescu (Brăzoaia), 1 leu; Ionescu Gh. (Butman), 1 leu; Popescu Mihail (Lipia-Bojdani), 1 leu; M. Micșunescu (Micșunești), 1 leu; Ioan Ivănescu (Drăgoești), 1 leu; Alexandrina Diaconescu (Herestrău), 1 leu.

Numărul membrilor înscriși cu începerea anului 1905 și până în prezent este de 1.700; iar veniturile societății, tot în acest timp, sunt de 9.850 lei.

(Va urmă în numărul viitor).

FIN DE SIÈCLE

32, Calea Victoriei, 32.

Singurul Magazin special în toată țara de: Bluse,

Jupoane, Matineuri, Peignioare, etc.

PREȚURI MODESTE.

10-8

Inst. de Arte Grafice Carol Göbl S-sor Rasidescu, Str. Doamnei 16.—15.04